

"Het verlies"

Het verlies

De dichtopdracht van de komende maand is: schrijf een gedicht van een verlies. Ik schrik hier nogal van. Ten eerste, omdat ik merk, dat dichten mij minder goed af gaat, dan verhalen schrijven.

Verder, moet ik het nu weer om hoog gaan halen, wat ik nu eindelijk enigszins verwerkt heb? Of heb ik een poos geleden besloten om het verlies weg te stoppen?

Ik heb papier voor mij liggen en een pen bij de hand. Maar er komen geen woorden op het papier, dus er ontstaat ook geen gedicht, alleen maar tranen, die ervoor zorgen dat het papier niet meer beschrijfbaar is.

De brok in mijn keel is voelbaar en de deksel van de put, waarin ik het verlies na acht jaren ingestopt heb, drukt zich omhoog. Niet doen Zonlicht, laat deze opdracht los, begin er niet aan.

Duizenden gedachten komen omhoog, mijn buik rommelt, mijn ademhaling probeer ik terug te brengen naar een normaal nivo. Zorg voor afleiding, zegt de wijze stem in mij, terwijl het wijze gedeelte zeker weet dat, dat gedicht er zal komen. Want dat is juist de uitdaging, moeilijke opdrachten te maken.

Schrijven is herbeleven, beleven, vallen en opstaan, een uitdaging en uiteindelijk weer een stapje verder in mijn proces.

Maar voor NU: ik heb besloten om het even naast mij neer te leggen en in beweging te komen. Want als ik hier blijf staren en huilen, zet ik mijzelf vast en neemt het "gevoel" van verdriet het heft over en ik kom tot niets meer vandaag.

© oktober 2009, Zonlicht, BasicPublishing.nl